Raad van State

200707999/1.
Datum uitspraak: 31 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/6757 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 17 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 oktober 2007, verzonden op 18 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

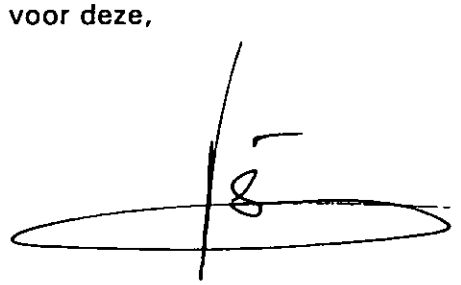
w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 januari 2008

284-540.
Verzonden: 31 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 07 / 6757 ONBTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 16 januari 2007.
Kenmerk: 0107.17.2078.
V-nummer:

Behandeling ter zitting: 11 september 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de *Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de* onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 13 februari 2007, aangevuld bij brief van 14 maart 2007, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 11 september 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. Z.M. Alaca, advocaat te Venlo en kantoorgenoot van eisers gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting doen *vertegenwoordigen door mr. drs. M.F. van der Lubbe, ambtenaar ten departemente.*

II. OVERWEGINGEN

Eiser stelt te zijn geboren op en bezit de Sierraleoonse nationaliteit. Hij heeft op 18 juli 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Aan deze aanvraag heeft hij het volgende relaas ten grondslag gelegd. Eiser is gevlucht uit Sierra Leone, omdat hij heeft weten te ontsnappen aan de rebellen. Medio 1999 is het dorp van eiser aangevallen door rebellen, waarbij , de zus van eiser, is gedood en , de andere zus van eiser, seksueel is misbruikt. Eisers moeder, broertje en zus zijn vervolgens in het dorp achtergebleven bij de rebellen. Eiser en zijn vader zijn door de rebellen meegenomen. Onderweg is de vader van eiser door de rebellen gedood. Eiser moest voor de rebellen werkzaamheden verrichten en werd door de rebellen mishandeld. Hij heeft een keer eerder geprobeerd te ontsnappen, maar die poging is mislukt. Daarbij is op eiser geschoten en is hij gewond geraakt. De jongen met wie hij heeft geprobeerd te vluchten is toen gedood. Eiser vreest te worden gedood door de rebellen indien zij hem nu vinden. Ook vreest eiser de burgers in Sierra Leone, omdat zij gezien hebben dat hij bij de rebellen was gedurende een aantal aanvallen.

Verweerder heeft eisers aanvraag van 18 juli 2001 bij beschikking van 22 november 2001 ingewilligd en eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 18 juli 2001, geldig tot 18 juli 2004. Op 26 mei 2004 heeft eiser de in rubriek I vermelde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 (eerste lid, aanhef en onder d), van de Vw 2000, is komen te vervallen. Bij brief van 16 september 2002 heeft verweerder de Voorzitter van de Tweede Kamer namelijk bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleoonse nationaliteit te beëindigen. Daarnaast heeft eiser toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd, mist het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht en acht verweerder het relaas ongeloofwaardig, zodat eiser ook niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000.

Eiser kan zich hiermee niet verenigen en heeft in beroep - voor zover hier van belang - het volgende aangevoerd. Allereerst wordt de zienswijze als herhaald en ingelast beschouwd. De stelling van verweerder dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd is onbegrijpelijk aangezien de eis van documenten van de reisroute in dit geval niet opgelegd kan worden. Verweerder is daarbij niet ingegaan op de uitleg in de zienswijze dat eiser niet met een regulier passagierschip heeft gereisd en derhalve geen sprake was van een afgegeven vervoersticket. Bovendien heeft eiser wel degelijk gedetailleerde verklaringen over zijn reis afgelegd, zodat er geen sprake kan zijn van omstandigheden zoals genoemd in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000. Het relaas van eiser dient verweerder dan ook voor waar te houden, zonder dat daarvan een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Verweerder verwijst daarbij ten onrechte naar het gehoor van 7 september 2006, waarbij details zijn besproken die zich ongeveer zes jaar geleden hebben voorgedaan. Verweerder geeft blijk van een gebrek aan inlevingsvermogen en realiteitszin. Eisers relaas is wel degelijk geloofwaardig, consistent en gedetailleerd. Verweerder gaat derhalve ten onrechte voorbij aan een inhoudelijke toetsing van het beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vw 2000. Tenslotte wordt, onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Utrecht van 21 januari 2005, gepubliceerd in JV 2005,217, en de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 31 januari 2006, gepubliceerd in JV 2006,90, een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen, dan wel niet in behandeling te nemen.

In artikel 34 van de Vw 2000 is onder meer bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 zich voordoet.

Derhalve kan ingevolge artikel 32, eerste lid en onder c, van de Vw 2000 de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

Niet in geschil is dat verweerder op goede gronden heeft kunnen besluiten het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van vluchtelingen uit Sierra Leone op te heffen, en daarmee de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

De rechtbank overweegt verder als volgt.

In geschil is de vraag of eiser (alsnog) in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Het geschil spitst zich daarbij toe op de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd en dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag; tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank stelt vast dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen bescheiden heeft overgelegd die voor de beoordeling van zijn aanvraag noodzakelijk zijn.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van reisdocumenten niet aan eiser heeft mogen toerekenen. Verweerder heeft eiser niet hoeven volgen in zijn stelling dat het wegens de wijze waarop hij is gereisd logisch is dat hij de gevraagde informatie niet kan verstrekken. Immers, naast het feit dat het kunnen verstrekken van data van eiser verwacht had mogen worden, ligt het voor de hand dat hij bij het aan boord gaan, alsmede bij het verlaten van het schip, indrukken heeft opgedaan waarover hij zou moeten kunnen verklaren. De enkele stelling dat eiser de hele reis benedendeks heeft verbleven heeft verweerder geen afdoende verklaring hoeven achten voor het ontbreken van informatie over het al dan niet aandoen van havens en het probleemloos passeren van de grenspassage in een onbekende haven van aankomst.

Er is evenmin grond om te oordelen dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn standpunt heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiser de vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Verweerder heeft daarbij mogen betrekken dat van eiser in redelijkheid verwacht mag worden, gelet op zijn langdurig gestelde verblijf in het rebellenkamp, dat hij enig inzicht kan geven in het aantal rebellen en gevangenen in het rebellenkamp. Daarnaast heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat het bevreemdend is dat eiser tijdens een eerste ontsnappingspoging met een andere jongen is

betrapt, dat eiser vervolgens in zijn buik is geschoten en de andere jongen is gedood, terwijl vervolgens niet de gedode jongen, maar eiser als voorbeeld zou hebben gediend om andere gevangenen ervan te weerhouden te ontsnappen. Tevens heeft verweerder in redelijkheid daarbij mogen betrekken dat het in hoge mate bevreemding wekt dat eiser na zijn ontsnapping in een hem onbekende plaats een hem onbekende man treft, die eiser zou herkennen als zijnde de zoon van zijn vader en die hem uiteindelijk helpt Sierra Leone te verlaten, terwijl eiser gedurende twee jaar in het rebellenkamp heeft verbleven en deze man nimmer eerder had gezien.

Derhalve is verweerder niet gehouden tot het verrichten van een inhoudelijke beoordeling van het relaas en komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000.

Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de door eiser aangehaalde uitspraak van 21 januari 2005 is vernietigd bij uitspraak van de Afdeling van 26 mei 2005, gepubliceerd in JV 2005,287. Uit laatstgenoemde uitspraak volgt dat de scheiding tussen asiel en regulier die uit de systematiek van de Vw 2000 volgt, ertoe leidt dat de beoordeling van de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM, behoudens in het kader van een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning regulier. Er bestaat geen grond om te oordelen dat bedoelde scheiding niet geldt ingeval een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde duur wordt afgewezen. De in dat geval mogelijk aan artikel 8 EVRM te ontlenen aanspraken nopen daar niet toe. Met de mogelijkheid in voorkomende gevallen de betrokken vreemdeling een reguliere verblijfsvergunning te verlenen, is de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden voldoende gewaarborgd. Eisers beroep op artikel 8 EVRM kan derhalve niet slagen.

De eerst ter zitting door eiser aangehaalde uitspraak van het EHRM van 31 januari 2006 kan aan het vorenstaande overigens niet afdoen, omdat deze uitspraak niet met zich meebrengt dat afstand genomen zou moeten worden van de hiervoor genoemde waterscheiding tussen asiel en regulier. Bovendien ging het in die zaak juist om een procedure ter verkrijging van een reguliere verblijfsvergunning.

Het voorgaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder eiser terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning asiel.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M Hillen in tegenwoordigheid van mr. J.P.H. Welie als griffier en in het openbaar uitgesproken op 17 OKT 2007

w.g. J. Welie w.g. M. Hillen

Voor eensluidend afschrift:
De wnd. griffier:

Verzonden op: 18 OKT 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

LANGSTRAAT ADVOCATEN

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M. Vermeulen

burg. Van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

P: Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk
T: 0416 – 349 974
F: 0416 – 347 308
E: Stieger@langstraatadvocaten.nl

* kantoorhoudende te Drunen,
Kasteeldreef 33

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Kamer 4 V2
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Waalwijk, 15 november 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
6233-C
15 NOV 2007
ZAAKnr. 200706999/1/V2
AAN: V2
BEHANDELD: DD: PAR:

partijen / IND Zuid Oost Asiel
betreft : hoger beroep RvS
ons kenmerk : 200700189

HOGER BEROEPSCHRIFT

appellant, zonder vaste woon- of verblijfplaats, geboren op
van Sierra Leoonse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Drunen aan het adres Kasteeldreef 33 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.L.M. Stieger (correspondentieadres: postbus 1023, 5140 CA Waalwijk), die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd appellant te vertegenwoordigen en die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep, stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht van 17 oktober 2007 (AWB 07/6757) verzonden op 18 oktober 2007, waarvan een afschrift wordt overgelegd. (productie)

In genoemde uitspraak heeft de Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard en het verzoek afgewezen. Appellant heeft de navolgende grieven.

Het door appellant aangevoerde is van belang in verband met de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming, met name inzake de toepassing van art. 8 EVRM.

GRIEVEN

Grief 1:
Ten onrechte overweegt de rechtbank dat het beroep op art. 8 EVRM in het kader van de

Op alle werkzaamheden zijn van toepassing de algemene voorwaarden, onder andere inhoudende een beperking van aansprakelijkheid, welke aan de ommezijde zijn afgedrukt. Een opdracht wordt slechts aanvaard en verricht onder de voorwaarde van aanvaarding van die algemene voorwaarden.

asielprocedure niet aan de orde kan komen en dient plaats te vinden in een reguliere procedure.

Toelichting:

Het is speculatief te veronderstellen dat er sprake is of kan zijn van een reguliere procedure waarbij schending van art. 8 EVRM aan de orde komt. De rechtbank was er van op de hoogte dat er geen sprake was van een dergelijke procedure. Uitkomst van een reguliere aanvraag staat vast: er zal nimmer getoetst kunnen worden aan art. 8 EVRM omdat de staatssecretaris daar niet aan toe zal komen. Appellant's reguliere aanvraag zal worden afgewezen omdat hij niet voldoet aan essentiële voorwaarden als het MVV vereiste, inburgeringseis en inkomsten vereiste. Toetsing aan 8 EVRM zal zoals de staatssecretaris consequent in dergelijke beslissingen tegenwerpt niet aan de orde komen omdat het *tegenwerpen van het MVV vereiste er niet toe leidt dat er schending dreigt van art. 8 EVRM.* Het indienen van een reguliere aanvraag is nu appellant aan essentiële voorwaarden niet kan voldoen, zinledig.

Ten onrechte heeft de rechtbank in deze geen rekening gehouden met het gegeven dat appellant gedurende lange periode in het bezit is geweest van een asielvergunning.

Ten onrechte heeft de rechtbank genegeerd dat de beschikking van de staatssecretaris (de Minister) tot rechtsgevolg heeft dat het familylife in de zin van art 8 EVRM wordt verbroken.

Ten onrechte heeft de rechtbank geen acht geslagen op hetgeen de Minister bij de behandeling van de wijziging van de vreemdelingenwet 2000 heeft uitgesproken inzake art. 8 EVRM en de **asiel**procedure. (TK 2003-2004, 29224, nr. 6 van 1 december 2003.) De minister heeft erkent dat art. 8 EVRM in procedures tot beëindiging van verblijf in de asielprocedure een rol speelt, onder verwijzing naar de individuele toetsing waarbij art. 8 expliciet door de Minister als voorbeeld is genoemd.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank geen consequenties verbonden aan het feit dat aan appellant is tegengeworpen in het gehoor van 7 september 2006 onvoldoende detail informatie te hebben gegeven, terwijl de asielaanvraag van appellant dateert van 17 juli 2001, maar liefst vijf jaren later.

Het spreekt voor zich dat het door tijdsverloop steeds moeilijker wordt voor de vreemdeling over gebeurtenissen welke in casu 6 jaren voor het afnemen vaneen gehoor hebben plaatsgevonden. Daarbij dient temeer rekening gehouden te worden met het gegeven dat appellant door de gebeurtenissen in zijn land, gewelddadige door en mishandeling gezinsleden, detentie in een rebellenkamp, getraumatiseerd is.

Op alle werkzaamheden zijn van toepassing de algemene voorwaarden, onder andere inhoudende een beperking van aansprakelijkheid, welke aan de ommezijde zijn afgedrukt. Een opdracht wordt slechts aanvaard en verricht onder de voorwaarde van aanvaarding van die algemene voorwaarden.

LANGSTRAAT ADVOCATEN

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank aan appellant tegengeworpen dat deze geen reisdocument heeft overgelegd.

Zoals vele asielzoekers is appellant op illegale wijze met een boot – die hij voor het eerst van zijn leven zag – gevlucht. Het mag als genoegzaam feit van algemene bekendheid zijn dat bij een dergelijke wijze van illegaal reizen, er geen reisdocumenten beschikbaar zijn. De rechtbank schiet aldus tekort in inlevingsvermogen en realiteitszin, er is sprake van zorgvuldigheids- en motiveringsbeginselen.

Een afschrift van dit beroepschrift gaat aan verweerder.

Hoogachtend,

mr. P.L.M. Stieger

bijlage

Op alle werkzaamheden zijn van toepassing de algemene voorwaarden, onder andere inhoudende een beperking van aansprakelijkheid, welke aan de ommezijde zijn afgedrukt. Een opdracht wordt slechts aanvaard en verricht onder de voorwaarde van aanvaarding van die algemene voorwaarden.